

quae generaliter videntur concludere de omni forma disponente... licet principaliter concludant contra Thomistas, fatetur tamen...

Resp. ex dictis ad 1. negando assumptum, auctoritas Com. nam refert, cum fuerit illius opinionis. Ad Confirm. dicimus, quod scit agens naturale...

Resp. ad 1. neg. assumptum, calor enim, & cetera accidentia immediate sunt in composito, tamquam in subiecto proximo...

99 Petes, in quo genere causerum concurrant dispositiones praeviae ad generationem novae formae, & concomitantes ad conservationem eisdem. Respon. qualitates praeviae non habent causalem...

100 Secundo partes non constituunt totum nisi unitae, ergo non consistit unio in sola entitate illarum, sed aliquid necessario eis superaddit...

Respondeat, fieri transitum realem, cum ratione indistantis localis, quia partem modum sunt approximate, & prius erant disstantes...

106 Dicendum est, unio nem materiae, & formae non esse entitatem substantialem absolutam, aut etiam essentialiter relativam...

ARTICULUS II.

Unio nem aliquam superaddere partibus indistantibus, quo invicem nascuntur, demonstratur.

100 Dicimus, materiam, & formam non uniti se ipsis formaliter, sed media unione illis superaddita. Ita Scotus loc. cit. Bassol. 2. diff. 12. quaest. 2. art. 4. Fuentes 1. Phyl. quaest. 5. diff. 1. art. 1. & 2. neque unio unio modum negat Schemata 1. Phyl. digress. 7. quaest. 5. sed tantum in sensu, quo ponitur a Recentioribus...

Resp. Nominales, ultra entitates absolutas partium requiri etiam indistantiam, & approximationem illarum, & non per se sumptas consistere totum, sed ut coniunctas, & unitas. Sed contra. Tu m qua, ut ait Lich. 2. d. 1. q. 4. approximatio secundum Nominales nihil reale importat ultra res approximatas...

Respondeat, quod cum dicunt, materiam cum forma intimè coexistentem consistere compositum, id non debet intelligi de materia nuda sumpta, sed debetesse disposita, nam in hoc sensu forma illi localiter coniuncta consistit compositum. Sed contra, Tu m quia dispositiones in materia non sunt simpliciter, & absolute necessariae ad constitutionem compositi...

102 Respon. Philosophum non dicere, materiam, & formam immediate uniti, sed ex eis fieri per se unum, quia hoc est per se actus, & illud per se potentia, quod utique verum est, nec necessaria esse ista unio velut causatae, aut ratio causandi per se unum, ut patet ex dictis de causitate materiae, & formae, sed tantum requiritur, ut nexus earum, neque talis nexus tollit meditationem inter partes, ut ibidem dividendo substantiam, non meminit unionis...

103 Respon. Philosophum non dicere, materiam, & formam immediate uniti, sed ex eis fieri per se unum, quia hoc est per se actus, & illud per se potentia, quod utique verum est, nec necessaria esse ista unio velut causatae, aut ratio causandi per se unum, ut patet ex dictis de causitate materiae, & formae, sed tantum requiritur, ut nexus earum, neque talis nexus tollit meditationem inter partes...

104 Secundo obicit Rubion. 4. diff. 12. quaest. 1. art. 2. licet ubi loquitur de unione formae accidentialis, sed quod hoc est eadem ratio de unione utriusque quia utraque unio aliquid superaddit extremis unitis... Tu m quia cum ea, cum incipit esse in subiecto, vel est posterior, primum, & secundum dici nequit, nam cum unio sit respectus, debet extrema praesupponere...

106 Dicendum est, unio nem materiae, & formae non esse entitatem substantialem absolutam, aut etiam essentialiter relativam, sed esse merum respectum extrinsecus advenientem de genere actionis, vel passionis aut potius habitum distinctum ab extremis realiter vel modaliter juxta variam acceptionem rei, & distinctionem realis...

dispositionem, quia etiam prius supponebatur praesens corpori disposito, ergo &c.

22 Tercio tandem id probat Doctor loc. citat. argumento nihil sumpto ex mysterio Incarnationis, quia si unio hypostatica nihil superaddit entitatibus Verbi, & naturae a sumptae, semper natura humana illi foret unita, etiam si ea non deposset, quia facta tali de-positione, adhuc salvata tota realis ex tremorum, cum nihil realiter profert ultra entitates Verbi, & naturae exigit indistantiam...

Respon. aliquid, concedendo, unio nem hypostaticam aliquid superaddere extremis unitis, quia extrema, illa scilicet natura, & Verbum, nullam habent inter se naturalem proportionem, & ideo indigent aliquo medio, quo uniantur, sed materia, & forma, ideo indigent naturalem proportionem, nullo indigent vinculo medio, quo connectantur, sed se ipsis immediate uniantur...

In oppositum obicit primo. Tu m quia Aristot. 8. Metaph. text. 15. & 2. de Anim. text. 2. ait materiam, & formam immediate uniti, quia sunt per se actus, & potentia, & ex eis fieri per se unum, quia hoc est per se potentia, illud per se actus, nec meminit unionis substantialis, ratione cuius fiet per se unum, imò ibidem dividens substantiam, recenset solum materiam, formam, & compositum, & de illa unione, nec verbum quidem. Tu m deinde si datur unio mediana inter materiam, & formam, ergo non erunt immediate unitae, & sic non consistunt per se unum. Tu m etiam, quia sunt seipsis proportionata, ergo seipsa unibilia. Tu m 4. quia partes integrales in continuo seipsis uniti possunt sine indivisibilitate, ergo etiam partes essentialis sine modo unionis. Tu m denique quia etiam iste modus unionis alio modo uniti debet partibus, vel si ipso uniti possit, id etiam dicendum erit de materia, & forma, praesertim quia majorem inter se habent proportionem, quam cum unione ipsa.

103 Respon. Philosophum non dicere, materiam, & formam immediate uniti, sed ex eis fieri per se unum, quia hoc est per se actus, & illud per se potentia, quod utique verum est, nec necessaria esse ista unio velut causatae, aut ratio causandi per se unum, ut patet ex dictis de causitate materiae, & formae, sed tantum requiritur, ut nexus earum, neque talis nexus tollit meditationem inter partes, ut ibidem dividendo substantiam, non meminit unionis, quia unio vera non est substantialis, sed accidentalis, licet sit substantialis, ut dicemus q. 104. Ad 2. neg. conseq. quia unio non mediat inter extrema ut Quod, seu ut aliquid unum, sed solum ut Quo, & ut ratio formalis unius, haec autem non tollit, ut dicebamus, immediationem rerum, quae per illam unio nem, sicut cum oculis videri parietem, licet mediet visio, non tamen illum mediet videt, quia visio non mediat nisi ut ratio formalis videndi. Ad 3. negatur etiam conseq. quia non indigent unio ne, ut proportionem ad invicem, sed ut formaliter uniantur Ad 4. negatur assumptum, ut patet diff. de Continuo, imò Philos. c. de quantitate ait continuam esse illam, cujus partes copulantur termino communi. Ad 5. negatur conseq. sic enim unio unit extrema inter se, ut illam copulando unio se ipsam illis, quod explicari solet exemplo glutinis duas papirus glutinantis, ita enim glutinans nec ingerit, ut etiam glutinet se ipsum illis; Nec tamen hinc sequitur, quod etiam materia, & forma debeant se ipsis immediate uniti, quia quod est alteri ratio formalis essendi tale, ipsum non est tale ut Quod, sed tantum ut Quo, sic motus non movetur, actio non agit, ubi non est loco, quia tunc rationes formales, cum mobile moveatur, agens agat, & cum igitur unio sit ratio formalis, cur materia, & forma uniantur, se ipsa uniti illis, & ita loquitur Scot. 4. d. 12. q. 1. de unione accidentis ad subiectum, quod nimirum se ipsa unitur, & inheret, & non media alia inherentia.

104 Secundo obicit Rubion. 4. diff. 12. quaest. 1. art. 2. licet ubi loquitur de unione formae accidentialis, sed quod hoc est eadem ratio de unione utriusque quia utraque unio aliquid superaddit extremis unitis Tu m quia cum ea, cum incipit esse in subiecto, vel est posterior, primum, & secundum dici nequit, nam cum unio sit respectus, debet extrema praesupponere, si ergo praesupponit formam in subiecto, jam unio ista prorsus erit superflua. Tu m quia materiam est immediatius perfectibilem per formam substantialem, quam per accidentalem, ergo non immediatius attingitur ab unione, quam a forma. Tu m denique vel forma potest inesse materiae circumscripto quocumque respectu, vel non, imò primum, ergo superfluit unio, secundum dici non potest, quia nullum posterius sequitur necessarium prius, a quo realiter distingui-

Moltra & Bellati Tom. II. Physica.

tur, haec autem unio ponitur posterior extremis, & ab eis ex natura rei distincta.

Resp. ad 1. unio nem supponere formam in materia prioritate naturae, sicut universaliter relatio supponit extrema, sed quia in priori signo non dicuntur unita, nisi fundamentaliter, ideo in posteriori signo resultat unio inter illa, ratione cuius dicuntur formaliter unita, sicut a pari, substantia in priori signo intelligitur ex-tens, & non subsistentis, nisi fundamentaliter, & radicaliter, in posteriori vero in ea resultat subsistentia, ratione cuius dicitur formaliter subsistens, & hoc est commune omnibus extremis, relationum conceptis praecela relatione, sic enim duo alba dicimus fundamentaliter similia antecesserit ad relationem similitudinis, a qua postea superveniente in posteriori signo natura formalem deonomi-nationem similis suscipiunt, ut late docuitur in Log. disputat. de relatione; quod autem sunt Scotista quidam, unio nem in materia praecedere formam, sicut etiam universaliter verum, quod relatio supponat extrema, sed interdum praecedere, piaculum est, ac magnam nefas in Schola Subtilium, ut in hac disput. quaest. 2. demonstravimus ex mente Doct. expressa. Ad 2. dicimus, unio nem non impedire, quia materia immediate pericitur a forma substantialis, quia unio non est id, quod recipitur in materia, sed id, quod aliud recipitur, scilicet forma, neque est id, quod pericit materiam, sed quo forma pericit eam. Ad 3. dicimus, nec esse nec cogitari posse formam subiecto formaliter unitam sine unione, & fallum est universaliter, nullum posterius sequi necessarium suum prius, a quo realiter distinguitur, nam subsistentia sequitur substantiam, relatio extrema, &c.

Fuentes 1. Phyl. q. 5. n. 12. & 14. inquit, unio nem non poni tantum, ut extrema dicatur formaliter unita, sed etiam ut simpliciter uniantur, unde praecela unione, inquit, extrema nec etiam fundamentaliter posse dici unita, quo dato, argumentum Rubion. relatum non facile solveretur, unde praesat dicere, extrema ante illius resultantiam intelligi fundamentaliter unita.

QUESTIO IX.

Quid sit unio substantialis, & Quomodo a partibus diffinita.

105 Constat ex dictis, unio nem formae cum subiecto aliquid esse superaddere ultra indistantiam amborum, & rationes quae probant de unione formae accidentalis, ac substantialis. Hic vero praesertim quaeritur de natura unionis substantialis. Recentiores communiter ajunt, esse modum quemdam substantialem, quo materia, & forma inter se substantiale uniantur, sed differunt in explicanda natura huius modi substantialis, volunt enim aliquid, esse entitatem absolutam, quae sit terminus actionis unitiva, quam deinde consequitur relatio accidentalis unionis, per quam partes denominantur unitae, talis videtur esse opinio Murcij 1. Phyl. disput. 2. q. 3. ubi ait, unio nem esse modum absolutum substantialem, ex quo nascitur relatio quaedam secundum esse inter partes, propterea citat Cajetan. & Suarez. Alii vero ponunt huiusmodi substantialem esse modum essentialiter relationis transcendentis, & haec est communis opinio inter Recentiores, quam sequitur Suarez, & Valquez cit. q. praec. Ruvius 1. Phyl. tract. 2. qu. 6. Hurt. disp. 5. sect. 4. §. 28. Averl. qu. 19. sect. 7. Amicus 1. Phyl. tract. 12. q. 10. dub. 2. art. 3. & alii passim, ubi etiam probat huiusmodi opinio, & immerito, citat Scotum, ut videbimus.

Antiquiores vero Scholastici unanimiter docuisse videntur, hunc unionis modum esse relationem medicamentalem mutuum in utroque extremo, merito cuius materia dicitur unita formae, & forma materiae; & haec praesertim fuit apertissima Scoti sententia in 3. d. 1. q. 1. §. De primo dico &c. in 4. diff. 12. q. 1. §. Ad quartum dicitur &c. quibus in locis etiam expressit, esse relationem praedicamentalem illius ordinis, quae dicuntur praesertim in schola nostra extrinsecus advenientes, quem sequuntur Scotista omnes Bassolius 2. d. 12. q. 2. art. 4. Faber in 3. disp. 3. cap. 2. Rada 3. par. conol. 3. art. 4. & alii passim, quam sententiam Lorca in 3. p. disput. 15. n. 8. censet probabilem.

Dubietur etiam, quoniam distinctionis genere unio a partibus unitis distinguitur, certum est utique apud omnes, unio nem ita a partibus distingui, quod partes sine illa existere possunt, non e contra, sed quia, & unio est modus partium unitarum, & praecela distinctio est propria modi re, cuius est modus, hinc Recentiores distinctionem unionis a partibus unitis volunt esse modalem de nomine, ut postea dicemus.

106 Dicendum est, unio nem materiae, & formae non esse entitatem substantialem absolutam, aut etiam essentialiter relativam, sed esse merum respectum extrinsecus advenientem de genere actionis, vel passionis aut potius habitum distinctum ab extremis realiter vel modaliter juxta variam acceptionem rei, & distinctionem realis...

lito perficiatur, id autem fieri nequit, nisi per receptionem al-

Respondeo. Veritas in partibus quibus constituitur totum, non aliam

Sed hoc resp. expl. prof. a manet in precedenti argumento, ubi osten-

Solvuntur rationes adversas.

In oppositum obicitur primo fundamentum Adversario-

Resp. hoc argumentum retundit in relationibus similitudinibus,

per unam unionem duo connecti, sed unum intrinsecè, & aliud

Denique dicimus, per unam unionem ambo extrema esse unita,

222. Secundo obicit Averſa, quia in aliis rebus unio ad constitu-

Ad 3. argumentum procedit ex falsa imaginatione, quam habent

Ad 3. Quinto; Tandem non videtur in homine hæc duplex unio

diem formale, & relativum, non materiale, & absolutum, & aliud

223. Tertio obicitur ex Ruvio, quia unio partium ordinatur

Resp. ad 1. ex Scoto in 2. dist. 12. quæst. 1. & 3. dist. 2. quæst. 2.

226. Circa primam quæstionem partem nulla est inter Philosophos

Circa alteram quæstionem partem, an scilicet materia, & forma

Planè hæc est ipsissima Fabri sententia, nam si bene legatur loc-

123. Quinto; Tandem non videtur in homine hæc duplex unio

profus implicat, eandem manere unionem, si eadem extrema non

Resp. negando assumptum, ad primam probat. dicimus, vel

Q U Æ S T I O X I.

An materia, & forma unite constituentur ens per se unum,

126. Circa primam quæstionem partem nulla est inter Philosophos

Circa alteram quæstionem partem, an scilicet materia, & forma

Planè hæc est ipsissima Fabri sententia, nam si bene legatur loc-

123. Quinto; Tandem non videtur in homine hæc duplex unio